

Krátké horory a Vegetariánovo prozření

Napsal uživatel Belmondo
Úterý, 29 Březen 2016 10:06

Do slavnostního ohně letošního ročníku Trapsavce nelze zveřejňovat zaslané příspěvky a tak se ještě jednou vrátím k ložské trapsavecké slezině a hororové tématice. Je skutečně s podivem, že horor lze vměstnat i do poezie nebo možná spíše by se hodilo říci, že i poezie může být hororem. Tím mířím k níže zveřejněnému dílku. A Vegetariánovo prozření je hororem se vším všudy...

Krásné čtení

Krátké horory

Ten večer nás
strašně štvaly
jeho blbý kecy.
„Vo co, že nepřespíš na hřbitově?!“ napadlo mě.
A tak jsme se vsadili.
My šli spát na kemp v klidu.
Von se vydal mezi nebožtíky.
Něco si mumlal.
Ráno vstanem, deme za ním.
Před márnici sedí von.
Líčí, jak ho v práci neberou vážně.
A kolem – všechny hroby prázdný.

Venku leje jak z konve
a v jediném seníku
oběšenej hajnej.
Spát tu s ním nebudu
napnu si plachtu.
Špagát už mám.

„Tenhle rybník nemá dno,“
varovali nás ve vsi.
Tupci pověřiví.
Právě jsem ho nahmatal nohou.
Je hrubý,
teplý
a trochu se chvěje.

„V noci tam prej obchází
mrtvej Němec!“

Krátké horory a Vegetariánovo prozření

Napsal uživatel Belmondo
Úterý, 29 Březen 2016 10:06

„Mrtvého Němce se nebojím,“
opáčil jsem.
Najednou, na kraji světla ohně
postava.
GUTEN TAG.
ŘEKNĚTE SVÝMI SLOVY
CO VŠECHNO KOUPIIL PAN KRAUSE.
Nevěřte pověstem.
Jsou nepřesný.
Zvlášť je věci mrtvejch
němčinářů.

Našim kempům se říká:
Stěna mrtvého muže
Černej zub
Padlý stíny
Hrobníkův odpočinek
a
Milá stará paní.
Na tom posledním nespíme.
Nikdy!

Jan Přebal Pohunek

Vegetariánovo prozření

Moje lednička neviděla maso několik let. Žiju totiž moderně, žiju eko-bio. Miluju salát, zelený vokuřky, racionální pečivo, navštěvuji farmářské trhy, fairtrade obchody a ani za zlatý prase bych si nekoupil nic, u čeho bych neproštudoval etiketu. Ani moje knihovna na tom není jinak. Tituly jako Zdravá výživa pro každý den, Karmické stravování, Vaření Feng Shui hovoří za vše. Proto jsem byl překvapený, když mi doktor sdělil, že mi zbývají pouhé tři týdny života. Stačil jsem proklít všechno a všechny. A pak jsem stejně umřel.
Když jsem se v rakvi za pár dní probral, ničemu jsem nerozuměl. Jenom jsem hrabal, hrabal a hrabal, abych byl už venku. A venku bylo krásně, díval jsem se do slunce, protahoval si ztuhlý hnáty, a pak to přišlo. Dostal jsem hlad. Strašlivej hlad. Na maso. Na lidský maso.
Pomaloučku začínalo stmívat, na hřbitov zabloudila nějaká babička a u mě se probudil Pavlovův reflex, začal jsem slintat a jediný, na co jsem myslel, bylo žrát a žrát. Jo, jenže to bylo proti mému dosavadnímu světonázoru. Chytnul jsem se nejbližšího kříže a pevně se držel. V hlavě jsem měl zmatek a pud sílil.

Krátké horory a Vegetariánovo prozření

Napsal uživatel Belmondo
Úterý, 29 Březen 2016 10:06

Druhej den to bylo ještě horší, ze zoufalství vohlodal kůru z těch dvou bříz, co stojí v rohu hřbitova, a nevěděl co dál. Když tu jsem uviděl chlapa. V zeleným. Se širákem na hlavě a pinglem přes rameno. Všechno se ve mně v tu chvíli zlomilo, můj osud, zelená touha a hlad. Seskočil jsem ze zídky, vrhnul se na něj zezadu a trhal a žral. Ukojil jsem svůj pud, a všimnul si lístku, který mu vypadl z kapsy. Bylo na něm napsáno: Kamarádi a kamarádky, příští týden Vas zveme na potlach do Údolí zeleného děsu, který se uskuteční... a tak dál a dál. Nevím sice, co to je, ale myslím, že jídla pro mě tam bude dost.

Stanislav Hadži Dlouhý